



# COMPOSITORS GIRONINS

Volum II



## Narcís Costa Horts

---

Sant Jordi Desvalls  
1907-1990

Cobla Ciutat de Girona

Direcció - Jesús Ventura

## NARCÍS COSTA HORTS (Sant Jordi Desvalls, 1907 / Girona, 1990)

De les tretze sardanes que la cobla Ciutat de Girona ha enregistrat en aquest CD, *set d'elles havien estat escollides pel propi Narcís Costa* per a formar part d'un treball fallit dels anys vuitanta, tal com va deixar escrit en vida. Aquestes sardanes les classificava en tres etapes: de *joventut*, d'*evolució* i de *maduresa*. Sembla doncs que tenia força definits i diferenciats aquests períodes de la seva creació.

Va nèixer accidentalment a Girona el 15 de setembre de 1907, però a efectes legals consta *nascut a Sant Jordi Desvalls*, poble on vivia la família. Fill de Joan Costa Barbosa, i de Leonor Horts Font. *El pare era músic*, tocava el fiscorn i el violí, fundador l'any 1900 de la *cobla Cervianenca*,

director de la *cobla Sant Jordi*, anomenada Els Petits, de Cervià de Ter, i havia tocat també amb *La Principal de Bordils*, *L'Art Gironí* i l'*orquestra Montmatre*. Ell va ser l'encarregat d'ensenyar les primeres notes als seus dos fills varons, en Narcís i en Joaquim, aquest, violinista i trompeta. De ben jove, en Narcís s'inicià tocant al costat del seu pare el *tible*, el *violí* i el especialment el *clarinet*, instrument que en *va ser un destacat intèrpret*. L'any 1923 la família va anar a viure a Girona, al carrer Bernardes, n.8. Aquí començà a estudiar *piano* amb *Josep Cantó*, i teoria, harmonia i contrapunt amb *Josep Baró Güell*. Posteriorment va estudiar composició i instrumentació amb *Ricard Lamote de Grignon* (1932).



La seva entrada al món professional la desenvolupa a les cobles **L'Art Gironí** (1926) i **Iluro**, de Mataró, anys en què estrena les seves primeres sardanes, **Les Alsinetes** i **Vallflorida** (1927). El 1930 entra a la cobla "**La Principal**" de **Cassà de la Selva**, població on hi organitza un orfeó amb elements de l'antiga coral La Tenora i un grup de veus blanques. Al mateix temps l'Ajuntament el nomena **director de la primera escola de música** del municipi.

Els anys republicans que segueixen són molt intensos per Costa-Horts. Guanya per oposició el títol de professor especialitzat en Educació Musical convocat per la Generalitat de Catalunya i és nomenat mestre **director de l'Orquestra d'Espectacles Públics de Girona**.

L'any 1932 l'Orquestra Simfònica de Girona, de la qual forma part com a clarinetista, li estrena la seva **Sardana Simfònica**. El Quartet Albéniz li dona a conèixer el Quartet en fa m (1933), obra que el 19 de maig de 1936 el Quartet de Barcelona dirigit pel violoncel·lista gironí **Sants Sagrera**, torna a interpretar al Teatre Municipal de Girona. El 1934 estrena la **Sonatina per a violí i piano** i el 15 de gener de 1937 el trobem participant en el concert de Ràdio Girona i l'Associació Pro Infància Obrera, en testimoni de l'ajut ofert a la campanya a

favor dels infants refugiats. En aquest concert s'interpreta una obra seva, la **Cançó de flabiol**.

Aquest conglomerat d'activitats van fer que l'any 1936 sigués un candidat ferm a rebre una **beca del govern català** per anar a estudiar a París, fet que els **esdeveniments bèl·lics** d'aquell any van interrompre.

Costa Horts que és com signava les seves obres-, va ser un dels músics gironins que **va patir un exili polític** de més llarga durada, **40 anys a Mèxic**, país on desenvolupà la major part de la seva carrera.

L'any 1938, amb 31 anys és mobilitzat i la retirada el porta al **camp de concentració** de Barcarés. Per sortir-ne s'embarca en el vaixell anglès de la **comtessa d'Artholl**, amb els allistats en el projecte de construcció d'una ciutat de nova planta a Mèxic, ciutat on hi arriba el 16 de juny de 1939. Precisament des de Barcarés comença a escriure la seva **suite Historieta Musical**, obra que fins l'any 1961 no l'estrenarà l'**Orquestra Simfònica Nacional de Mèxic**.

Ja en aquest país, exerceix de **professor de música** a l'Instituto-Escuela Cervantes de Tampico (1940) i un any després al Colegio Madrid, de **Ciutat de Mèxic**.

Aquests primers anys van ser de dificultats, fins que el gener de 1942 va rebre l'encàrrec de dirigir l'Orfeó Català, recentment reorganitzat, incorporant-hi veus femenines i transformant-lo en una massa coral d'unes 80 veus mixtes.

Aquest fet, juntament amb l'èxit i premis d'algunes de les seves obres i els homenatges a la seva tasca, van donar estabilitat i prestigi al seu nom. En són exemples l'estrena al Palacio de Bellas Artes del poema coral Blanc Hivern (28-3-1943); la 1a Simfonia en Re M (26-3-1944), que posteriorment el mateix autor destruiria; Cinc danses breus "Premi Pau Casals" en els Jocs Florals de la Llengua Catalana, Mèxic, 1957; Abril "Premi Antoni Nicolau" en els Jocs Florals de l'Alguer, 1961; Ciclo de Lieders "Premi Joan Gols" a Caracas, 1966; Dos premis en els Jocs Florals de Mèxic de l'any 1973: accèssit a la viola d'or i argent per la poesia Nadal 1938, i en música "Premi Pau Casals" per Sonatina. No podem deixar d'esmentar el premi que li atorgà Ràdio Barcelona l'any 1973 per Gerunda, sardana per a cobla i cor que podem gaudir en aquest enregistrament.

Un altre fet destacat en la trajectòria de Costa-Horts es produí quan Pau Casals li confià dirigir la preparació de l'oratori El Pessebre que es va estrenar el 17 de desembre de 1960 en el marc del

Festival d'Acapulco.

A Mèxic va mantenir estreta amistat amb grans artistes, la majoria poetes i escriptors també exiliats, com Agustí Bartra, Pere Calders, Jaume Terrades, Joan Sales, Agustí Cabruja, V. Riera-Llorca, Ferran de Pol, i sobretot amb Josep Carner, Pere Matalonga i Avel·lí Artís Gener (Tísner), amb qui treballa en festivals de dansa catalana organitzats per l'Esbart Dansaire de l'Orfeó Català.

Es pot dir que Costa-Horts, juntament amb Ignasi Ribera i Tísner van ser els grans divulgadors del folklore català a Mèxic, i així se'ls hi va reconèixer en un homenatge que tingué lloc el 19 d'agost de 1962 amb la presència de l'esposa del president de la República de Mèxic.

Ja en les seves primeres obres es mostra com un compositor innovador en tots els camps, sobretot en l'harmònic i també d'instrumentació, en els quals arrisca sovint, però sense perdre mai l'essència harmònica ni l'estil que demana cadascuna de les obres en qüestió. La seva música, que pot semblar complexa en un primer moment, flueix de forma natural. Exemple en serien les seves sardanes, en les quals es va allunyar ben aviat de les harmonitzacions estèrils i monòtens. Aquest gènere -que coneixia bé- no el va deixar mai de

conrear, i, tot i la distància i desconexió amb el món de la cobla i la sardana, les va escriure sense perdre mai la inspiració empordanesa i l'essència de la dansa.

Costa Horts no fou un compositor prolífic, hem comptabilitzat un total de 54 obres, de les quals només ens han arribat 40: 7 obres simfòniques, 2 de música de cambra, 4 de música vocal, 1 obra de teatre (Festa Major) i 26 sardanes, de les quals 23 són per a cobla, 2 per a orquestra simfònica i 1 per a cobla i veu. Les 14 restants, i que no hem pogut localitzar, són: la 1a simfonia, el quartet de corda, una sonatina, una Sonata per a piano, un Cicle de cançons, Nadal 1938 (poesia), Sardana simfònica, Paisatge, Cançó del Renunciament, Berceuse (per a piano), Romula (obra de teatre), i les tres sardanes, Mn. Cinto, Pinya i Les Olives, de les quals es tenen referències poc fiables de la seva autoria.

Totes les composicions es caracteritzen per un rigor estructural i un coneixement de les veus humanes i dels instruments, propis d'un músic "de volada". Pensem amb bon criteri que una part important de la seva obra ha quedat a Mèxic, sobretot pel que fa a l'obra coral, així com harmonitzacions, adaptacions i orquestracions de cançons catalanes. Tenim a les nostres mans diversos

programes de mà que ho corroboren, com el del 8 de febrer de 1942, al Teatre Iris de Mèxic, on es va interpretar, entre d'altres, una glosa de danses populars catalanes entre les quals hi havia La Pastoreta i l'Hereu Riera, amb arranjaments i orquestració del propi Costa-Horts.

Hem sabut que va ser elegit per musicar diversos projectes que no van arribar a veure la llum. Entre ells en volem esmentar dos, dels quals en tenim informació a través d'uns esborranys de partitura. El primer és la cantata Al Crist vora la mar, amb text de Josep Carner, poeta amb qui ja havia col·laborat en altres ocasions. Hi ha solament uns primers compassos en forma d'introducció per a orquestra simfònica. El poema havia estat premiat amb Viola d'Or i Argent als Jocs Florals de la Llengua Catalana de l'any 1943 celebrats a Santiago de Xile per l'Agrupació Patriòtica Catalana.

L'altre projecte, molt ambiciós, havia de ser una obra escènica sobre les idees filosòfiques de Francesc Pujols, que des de la Torre de les Hores de Martorell, havia batejat amb el nom de Pantologi. Varis compositors s'havien interessat per musicar aquests textos, entre ells Enric Morera i el mateix Costa-Horts. Llegint els apunts i reflexions que Costa Horts deixà escrits sobre aquest llibret, no

queden dubtes de la fascinació que li van produir. Aquest interès el portà a començar a dissenyar i a escriure els seus pensaments sobre l'obra, sobre la música que necessitava, sobre la manera de canalitzar històricament aquells arguments filosòfics, etc. És molt interessant el treball previ i rigorós que Costa-Horts feia de les seves grans composicions, així com les idees que tenia sobre l'art, la vida i la música, vertaderes lliçons que demostren el seu pensament. Per conèixer millor la seva personalitat i intel·lecte, esmentem algunes frases sobre la preparació d'aquest Pantologi:

"... El pessebre de Casals o l'Atlàntida de Falla serien petits assaigs en comparació del Pantologi, si es pogués lograr. Schoenberg no va reeixir en el colossalisme malgrat haver-ho intentat perquè el seu temperament era analític, o sigui, desintegrador..."

"... En quant a les tècniques de composició musical, s'hauran de tenir en compte totes, i de totes les èpoques. L'elementalisme vindria a ser l'estil històric per excel·lència, ja que, en cada cas, hauria de tenir en compte tots els estils existents; així, doncs, podria arribar a ésser "l'estil dels estils"..."

Un total d'unes trenta frases va escriure per

endinsar-se al món d'aquesta obra i a l'univers de Pujols, però malauradament no tenim constància que el projecte arribés a port.

L'any 1978 havia deixat l'Orfeó Català que havia dirigit de forma intermitent durant trenta-cinc anys. El 10 d'octubre de 1981 mor a Mèxic la seva esposa Amparo Levre Nava, matrimoni que no deixà descendència. Aquest fet i l'oferiment del seu nebot, el pintor Santiago Roca D.Costa obrint-li les portes de la seva llar, planejà el retorn a Girona l'any 1982.

Costa Horts va ser un idealista en molts aspectes i durant els anys d'exili també va idealitzar, en certa manera, Catalunya i la seva ciutat. Ja a Girona, els primers anys tenia il·lusió de compartir experiències artístiques, sigués dirigint alguna coral o fent classes de música, però es va trobar un país que no era el que havia somiat i tampoc li quedaven gaires amics. Aquests fets li van produir un cert desencantament personal. Només tingué ocasió de pronunciar una conferència el 2 de novembre de 1982 a la sala Fidel Aguilar, que amb el títol Apunts per a una biografia, va dedicar a Jaume Roca Delpech amb motiu de l'homenatge que aquells dies de Fires de Sant Narcís la ciutat li dedicava.



Girona estava en deute amb Narcís Costa Horts, per això **celebrem i felicitem** a la **cobla Ciutat de Girona** que l'hagi escollit per a formar part d'aquesta col·lecció que, entre altres, té com objectiu **preservar i difondre** la producció de la **música per a cobla**. Aquest treball, juntament amb la recent catalogació de la seva obra, són una bona manera d'**honrar la memòria d'un gran músic** i la d'un home que, per circumstàncies de la vida, va estar allunyat del seu estimat país.

Lluís Brugués i Agustí

# NARCÍS COSTA HORTS | GERUNDA - *Sardana per a cor i cobla* (1974) -

Gerunda immortalis.

Entre la boira blanca  
del matí

nimbat de cel,

Les campanes volen en l'aire  
humit.

Fanals als vells portal  
com nius  
ombrius i jolius.

L'àngel hi canta amorós  
la llegenda de les centúries  
damunt les pedres  
monumentals.

La nau bogant pels aires,  
lliures les ales de l'esperit.

Maimés usurpador  
lluvent,  
incongruent...

Oh nau de pedra immorta:  
dóna'ns la pau  
del cel pur i blau!





Les valls als teus peus  
t'omplen de veus  
les valls juganeres  
al voltant dels pastors  
Sant Daniel dels lleons:  
protegeix els murallons.

Trinen rossinyols  
dins els fondals  
de les riberes.

Oh Girona immortal:  
t'estimarem  
fins a l'Eternitat  
Tu seràs la nostra joia.

Per sempre més  
tindràs el nostre amor,  
Girona eternal!

Si torna nou diluvi  
que la terra esfondrarà,  
de les aigües escampades  
ma Girona emergirà.



## NARCÍS COSTA HORTS - Apunts per a reivindicar un músic (continuació)

---

Fill de músic de cobla, en Narcís viu des de petit dins del cultiu coblístic que a les terres gironines ha produït tants bons compositors per a aquest grup instrumental. Aquesta situació és fonamental per a que el maneig de la instrumentació faci que les composicions siguin brillants i, com en el cas del Narcís, i que aquests coneixements li donin ales per a trobar solucions tímbriques molt reeixides.

En el procés d'estudi de les sardanes de Costa-Horts vam poder comptar amb els materials autògrafs que estaven dipositats a casa del nebot del mestre, en Santiago Roca-Delpech i Costa (fill del compositor Jaume Roca-Delpech), amb qui visqué durant els darrers anys fins a la seva mort el 1990. El treball efectuat pel mestre Jesús Ventura, l'actual director de la cobla, en quan a la revisió del material ja disponible i l'edició del nou procedent del citat arxiu familiar, primer ha permès efectuar una selecció del contingut a enregistrar i després preparar unes interpretacions acurades de les sardanes de cara a fer evident les qualitats expressives i tímbriques que les adornen.

Per a alguns compositors catalans l'escriure

sardanes per a cobla ha estat l'avant-sala de la creació simfònica; recordem sinó el cas de Juli Garreta i de Joaquim Serra principalment. Aquesta petita orquestra que és la cobla ja t'anuncia i t'obre portes vers realitzacions orquestrals més amples. També la forma musical sardana, qual petit poema simfònic, quan es sublima t'atansa a les obres de més volada. Així en Narcís Costa, en la seva etapa d'abans de la guerra civil, i amb l'experiència juvenil d'intèrpret (també de tible) ja s'atreveix a utilitzar l'orquestra simfònica fent-ne una versió de la seva sardana La non-non dels Camps (1930) i a debutar amb l'exigència compositiva d'un quartet de corda, el Quartet en fa menor (1939), entre d'altres obres.

L'accés a l'arxiu citat ha permès tenir constància del corpus d'obra sardanista que sobrepassa de poc la vintena de composicions. També s'ha tingut coneixença d'un document manuscrit en el que, tal com cita en Lluís Brugués en el seu treball inclòs en aquest llibret, el mestre llista una dotzena de sardanes agrupades formant tres etapes de la seva vida creativa: Joventut, Evolució i Maduresa, amb

l'idea de fer-ne el contingut d'un enregistrament. Un seu projecte que amb les circumstàncies d'avui s'ha fet realitat.

La tria ara efectuada per a aquest CD inclou 12 sardanes per a cobla i una per a cor mixt i cobla i abasten els tres períodes que Narcís Costa enumera en el seu projecte, però queden fora sardanes que, de ben segur, mereixen una propera oportunitat per a ser enregistrades. Amb les dades a la nostra disposició alguns dels manuscrits trobats corresponen a sardanes pràcticament inèdites, com ara: Estrella, Empúries, La muntanya, Elionor, així com la sardana lliure per a cor i cobla amb text de Josep Carner Vetlla de retorn (1975).

Analitzant les sardanes enregistrades volem posar en relleu les qualitats que l'obra sardanística de Narcís Costa per a cobla presenta en general. Algunes característiques notòries tenen un pes específic important en cadascuna d'elles i així ho anirem assenyalant: Així a Quan l'amor neix que és una sardana molt definitòria de la seva estètica de joventut, el lirisme del cant de tenora dels llargs és remarcable, al que segueix un finíssim saltat de tibles. Tot plegat un exemple de sardana-dansa "delicatessen" i que ha estat la seva producció emblemàtica.

Endoliment és una sardana de dol. Aquí l'expressió del sentiment hi és viva... la melodia fluctua tonalment (major-menor) i també modal. Un recurs que fa servir en altres composicions i que el caracteritza com a creador, com també ho fa amb els efectes orquestrals potents en el *tuttis* que hi ha tan als curts com als llargs. Sap molt bé com disposar els onze o tretze instruments de la cobla per a crear masses sonores contraposades. Aquí hi destacaríem l'originalitat de l'acompanyament de la melodia de tenora dels llargs; on cerca una sensació de neguit. En el conjunt del repertori enregistrat anirem assistint a un seguit de solucions originals d'acompanyaments que fugen de les més clàssiques fórmules. Conclou la sardana la proposta de cop final absolutament original; un acord harmònicament punyent que s'interpreta dins la dinàmica piano; unes característiques que són ben adequades al caràcter d'aquesta sardana.

Pel que fa a les melodies no sempre la seva estructura és quadrada a base de repeticions de cèl·lules de quatre compassos, en algunes de les seves sardanes aquesta mètrica de fraseig és diferent com ara a La llar antiga, composició de l'època d'evolució.

En d'altres les línies melòdiques són poc

"sardanístiques"; a La non-non dels Camps, escrita l'any 1930, i sobre tot en el tema de llargs la seva formulació s'allunya del llenguatge tradicional i ens situa dins d'una estètica impressionista. En els curts respirem aires garretians amb un desenvolupament temàtic a base de cèl·lules motiviques, resultant, tot plegat, una obra d'altíssima qualitat en tots els aspectes.

Desenvolupada a partir d'una melodia a solo del tible a l'inici dels curts, la sardana La cançó del País Baix, ha esdevingut una de les seves obres més conegudes. Quasi desconeguda és aquesta El colom ferit, sense saber-ne la motivació de la seva dedicatòria és un dels hits del CD pel que fa al seu lirisme, amb un final de curts realment delicat. En aquesta obra també hi trobem una mètrica poc corrent en la melodia central dels llargs construïda amb frases llargues. L'acabament dels llargs, que recorda el dels curts, no invita a altra cosa que a obviar el cop final.

Dedicada a la memòria del seu cunyat el compositor i pintor reconegut en Jaume Roca i Delpech, amb motiu del seu traspàs, la sardana Record perenne li'n fa recordatori musical. Els episodis d'orquestració ample van apareixent per a donar contundència a l'homenatge. El lirisme hi és

present així com també el dramatisme. Hi ha un moment a mig llargs on un efecte rítmic del tamborí i el contrabaix executant triples cordes remarquen l'expressió i donen pas a un patètic passatge greu dels tibles.

Un solo de flabiol de caràcter modal obre una altre gran obra, El despertar dels ocells, amb el seu punt àlgid a mig llargs on la tenora dins del seu elegant registre mig-greu executa una deliciosa i tendre melodia de caire tradicional. La sardana clou dins una atmosfera suau.

Passem a una obra ben contrastada, la Rosa és la neboda i l'any 1968, un fecund període pel que fa a les seves sardanes, és destinatària d'aquesta juganera composició. El tible és l'encomanat de cantar a la nena amb melodies adients i, sobre tot, amb una base rítmica que "juga" contínuament i que és absolutament remarcable harmònicament.

Narcís Costa neix a Sant Jordi Desvalls; la sardana del seu poble la titula Sant Jordi de les Valls. L'escriu, com moltes, dins del bienni 1967-68 i des de Mèxic, car ell no tornà fins a les darreries dels anys 70's. Aquest homenatge es presenta amb uns curts brillants i èpics. Els llargs comencen amb la seva "vall dels ecos", a la manera d'en Serra, que continua amb un cant de tenora dins del

classicisme més clar. El caràcter èpic retorna i acompanya la reexposició a tutti, aquí amb una estructura general convencional per a demostrar-nos que el mestre sabia fer de tot.

Destacaríem a Tarda de maig la delicadíssima melodia dels llargs que primer la tenora i després el tible ens comuniquen. No tenim cap dubte amb tots els exemples que han anat sortint de l'expressivitat melòdica de Narcís Costa, amb moments realment excel·sos repartits entre la seva producció sardanista. El flabiol també hi participa en aquesta obra i dona pas al tutti final on el trombó ens regala un efectista contracant de notes llargues, fent allò que en una orquestra seria la veu de cello.

Com ja ens ha ensenyat en altres sardanes i, potser per que el tible era el seu instrument quan tocà en cobla, és també aquest instrument el que presenta el tema inicial de la seva Imelda (1934). En els llargs hi trobem un passatge de metall sol, recurs que també apareix en altres seves sardanes. Aquí volem fer esment d'un atractiu tutti final amb una efectiva contraposició rítmico-tímbrica.

Gerunda és una de les dues aportacions que l'autor fa al repertori de les sardanes per a cor mixt i cobla. Posa música a la lletra del propi autor en la que glossa temes a l'entorn de la ciutat immortal;

la "Gerunda Immortalis". Passatges ara heroics, ara lírics, episodis que es combinen i posen relleu a un text abraonat i himnic. Costa utilitza recursos poc freqüents en aquest tipus de literatura musical com són els passatges de cor a cappella o de cobla sola, aquest darrer com a interludi al mig dels llargs, tot plegat qualifica una varietat tímbrica més rica. La part coral està tractada amb ofici, fruit dels seus vint anys al davant del cor de l'Orfeó Català de Mèxic. Aquesta sardana fou mereixedora del premi instaurat per Ràdio Barcelona l'any 1974. Per a la interpretació de la part coral d'aquesta sardana s'ha comptat amb la efectiva col·laboració del COR DE CAMBRA DE LA DIPUTACIÓ DE GIRONA i el COR JOVE DEL CONSERVATORI DE GIRONA dirigits per Pablo Larraz. Una contribució acurada i sentida que afegeix un punt més a la qualitat artística d'aquest recull de sardanes.

Josep-Maria Serracant/Músics per la Cobla





# Cobla Ciutat de Girona

**Flabiol** Oscar Sánchez Moscatel Tibles David Plans Ortega i Felip Morales Pareja **Tenores** Josep Coll Ferrando i Jordi Pujol Casademont **Trompetes** Joan Remacha Pajuelo i David Hidalgo Borrell **Trombó** Francesc Sala Giralt **Fiscorns** Salvador Salla Solà i Joaquim Burjachs Gómez **Contrabaix** Alberto Rodríguez Cerezo **Direcció** Jesús Ventura Barnet

Aquest disc ha estat enregistrat entre els mesos de Gener i Febrer del 2015 a l'estudi de gravació 44.1

**Tècnic de so:** Toni París

**Productors musicals:** Josep Maria Serracant  
Agustí Pedrico

**Disseny gràfic col·lecció:** Francesc Sala Giralt

Amb el suport de:



Ajuntament de Girona



Diputació de Girona



Generalitat de Catalunya  
Departament  
de Cultura

Amb la col·laboració especial de:

MUSIC  
per  
la  
COBLA

## NARCÍS COSTA HORTS - Introducció a uns apunts per a reivindicar un músic

per Josep Maria Serracant | *Músics per la Cobla*

És l'any 1978 quan, a la mort de la seva esposa Amparo, Narcís Costa posa termini al seu *exili de quasi 40 anys a Mèxic*. Torna amb més de setanta anys a la seves espatlles i amb un *bagatge musical molt important*. La seva etapa mexicana correspon al seu període de maduresa com a compositor. A les seves maletes hi porta un grapat d'obres simfòniques estrenades allà... Dues simfonies, varies obres orquestrals, un concert per a violoncel i orquestra, música vocal, també coral i sardanes. Aquell Narcís de 32 anys que emigrà sortint de la situació dramàtica del 1939 a la seva pàtria i que *ja havia ensenyat maneres com a creador* torna a casa a les portes de la seva vellesa amb *una feina important feta*.

La casa que troba, la Catalunya somiada i idealitzada pels emigrats, se sembla poc a la real. Ell ho pateix. Varies raons s'ajunten per a fer dificultós el reconeixement a *la seva vàlua com a compositor* i els anys transcorreguts des de la seva tornada tampoc han encabir cap iniciativa en aquest sentit.

Per tant *és d'agrair el projecte dut a terme per la Cobla Ciutat de Girona*, dins la Col·lecció COMPOSITORS GIRONINS de dedicar aquest àlbum a fer un tast de la producció de Narcís Costa *en el terreny de les sardanes*.

*(continua a dintre del llibret)*





01 El despertar dels ocells 4'23"

02 La canço del País Baix 4'41"

03 La non non del camps 5'08"

04 Tarda de Maig 5'02"

05 Quan l'amor neix 4'55"

06 Imelda 4'23"

07 La Llar antiga 5'03"

08 El colom ferit 4'33"

09 Sant Jordi de les valls 4'37"

10 Endoliment 3'57"

11 Rosa 4'20"

12 Record Perenne 4'39"

13 Gerunda (cor i cobla) 6'25"

Cobla Ciutat de Girona

## FONOTECA DE COBLA

CdG  
PRODUCCIONS

des de 1975

## COMPOSITORS GIRONINS

Volum II

Narcís Costa Horts

Sant Jordi Desvalls 1907-1990

Cobla Ciutat de Girona

© 2015 cobla Ciutat de Girona. Queden tots els drets reservats. Prohibida la reproducció total o parcial sense l'autorització del propietari de l'obra gravada.

[www.coblaciutatdegirona.com](http://www.coblaciutatdegirona.com)Nº ref: INSITU24  
DL B12387-2015

8 327041 510100

